

Голямото пътуване (разказ)

Ще ви разкажа една история с много смях ,поука и как никога да не допускаме Бай Ганьо Балкански да „живее” в нас.

Като всяко българско семейство и ние, разбира се, лятото стягаме куфарите и потегляме на море. Щателно подготвяме багажа – стаята заприличва на бойно поле, когато мама извади какво ли не, но в крайна сметка взема само една част от натрупаните „бохчи”.

Хавлии, джапанки, бански... и задължително трябва да се вземат и дрехи за „ако стане студено”.

За кучето ни Спарки се слагат хиляди помади - за изгорели лапи, за кожа – преди и след плаж и най-различни „илачи”, защото е кекав и често го хваща разстройство.

Тати е доста по-прибран от нас, скромния му багаж може да се хване в найлонова торба. Поглеждайки към стаята ни ,вдига въпросително вежди и мърмори нещо под мустак, иначе не смее, защото мама на секундата го оборва как всичко си трябва.

Та така, събрали щастливо и мирно багажа, ние се натоварваме и потегляме на път.

Сядам до прозореца и съзерцавайки изгрева, си мисля за безкрайната морска шир, още малко и ще се покаже пред очите ми в пълната си красота. Паралелно с това си и мисля как съм супер бяла и още първия ден безмилостно ще изгоря, но се сещам за помадите на мама и се успокоявам.

Така записана в размисли, изведнъж се секвам от клаксони и глъч, при което разбирам, че сме спрели на бензиностанция. Пред нас на опашка имаше около пет автомобила, но интересно бе, че не мърдат, ама грам, а на другите колонки нещата вървяха добре. Казах си – баща ми пак е на грешното място, гледай хората вече на плажа, а аз на бензиновата колонка на опашката.

Слязох, за да видя какво се случва и повярвайте ми бях тотално шокирана.

Във въпросния автомобил №1 нямаше шофьор, ей така бе – оставил колата и го няма. Обръщайки се с периферията на погледа си виждам как един „готин” чичко се носи към колата с кофичката(където си мият предния прозорец) и спира до нея. Най-нахално взе четката и започна да мие джантите на скъпото возило – чакай си ти на опашка – Ганьо е на безплатна автомивка – ами така де!

Опашката от автомобили бе стигнала вече до магистралата, ама на нашия човек хич му и не дреме. След миенето, последва и полиране... с парцалчето да няма и капчица следа от водата. Не липсваха викове и

подмятания от сорта : „ Абе ей, мръдни от колонката и си мий колата тогава”, но и това не даде резултат. Той търка ли, търка ...

Да се чуди човек в такава ситуация какво да стори – дали да стане Ганьо, или да не стане?

Та така нашето голямо пътуване се удължи с около час. Майка ми се опита да поиска да спрем на друга бензиностанция за тоалет, обаче баща ми профуча с бясна скорост и каза да стискаме до морето.

Заклучение мога да направя единствено с това, че образа на този неумиращ Алеков герой е вечно жив, можем да го срещнем навсякъде, той е неизменна част от живота на „булгаристана”.

Добринa Ангелова Дулева, 9. Клас
ПЕГ”Иван Богоров”
гр.Димитровград

Публикувано в сп. „Южно утро“, 2024г